

Arrest

nr. 259 405 van 16 augustus 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 februari 2021 tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 april 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit een e-mail van de verbindingsofficier van 8 juni 2020 blijkt dat de verzoeker in 2015 naar Nederland kwam in het kader van gezinshereniging met zijn echtgenote S.B. Later bleek dat mevrouw S.B. een mentale beperking heeft en dat het om een schijnhuwelijk ging. Het verblijfsrecht van de verzoeker wordt in Nederland ingetrokken en het beroep tegen deze beslissing wordt in Nederland op 3 april 2020 ongegrond bevonden. Mevrouw S.B. is de stiefdochter van O. F., de zus van de verzoeker.

Op 3 februari 2020 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn zus O.F., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 8 juni 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 16 juni 2020 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn zus O.F.

Op 7 oktober 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 29 oktober 2020 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn zus O.F.

Op 1 februari 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 259 398 van 16 augustus 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat tegen deze akte werd ingesteld.

Op 1 februari 2021 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing, deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten

Naam : O. A. (...)

voornaam : I. (...)

geboortedatum : (...).1990

geboorteplaats : D. (...)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 01.02.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Hoogstraten een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 03.02.2020 en 08.07.2020, werden geweigerd op 16.06.2020 en op 07.10.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden op 17.06.200 en op 16.10.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 29.10.2020 al een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Hoogstraten een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 03.02.2020 en 08.07.2020, werden geweigerd op 16.06.2020 en op 07.10.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden op 17.06.200 en op 16.10.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 29.10.2020 al een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

*Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In de uiteenzetting van het middel wordt ook gewag gemaakt van een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 22.05.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod als volgt geformuleerd:

“Het inreisverbod wordt af gegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Hoogstraten een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 03.02.2020 en 08.07.2020, werden geweigerd op 16.06.2020 en op 07.10.2020. Deze weigeringen werden op 17.06.2020 en op 16.10.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 29.10.2020 al een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

[...]

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn zus en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. ”

Er wordt dus verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich slechts tot een standaard motivering en tot een opsomming van de vorige verblijfsaanvragen en bevelen om het grondgebied te verlaten (dit zijn slechts (!) 2 voorafgaanden), doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt.

Om de proportionaliteit van de maximumduur van drie jaar te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar het gegeven dat verzoeker al meerdere keren een aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan in functie van zijn zus, die werden afgewezen en waarbij hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Dergelijke gebrekkige en standaard motivering kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar dan nog wel) werd opgelegd. Gelet op de feitelijkeheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Verzoeker heeft hier een gezins- en familieleven. De referentiepersoon verblijft hier immers op legale wijze.

Verzoeker was onvermogen in zijn land van herkomst (Marokko) en daarbij ten laste van de referentiepersoon. Hij werd dus enerzijds financieel gesteund door de referentiepersoon. Anderzijds vormt hij reeds jaren 1 gezin met de referentiepersoon. eerst in Nederland, thans in België. Betrokkenen verhuisden zelfs samen naar België, alwaar in februari 2020 een eerste aanvraag gezinshereniging werd ingediend.

Verzoeker maakt dus reeds sinds jaren deel uit van het gezin van de referentiepersoon!

Hij toonde dit op afdoende wijze aan:

- *Bewijzen dat hij reeds jaren financieel werd gesteund door de referentiepersoon zolang hij nog in Marokko was;*
- *Foto's van hun gezinsleven samen;*
- *Verklaringen m.b.t. samenwoning en gezinsleven van verzoeker en referentiepersoon in Nederland;*
- *Gelegaliseerde verklaring van verzoeker;*
- *Facturen op naam van verzoeker op gezamenlijk adres in Nederland waaruit effectieve samenwoning blijkt;*
- *Paspoort van verzoeker met vermelding adres referentiepersoon in Nederland.*

Dit werd met andere woorden op afdoende wijze aangetoond door verzoeker, doch wordt op geen enkele wijze opgenomen in de motivering van verwerende partij.

Verzoeker werd alleszins naar aanleiding van deze eerste aanvraag in het bezit gesteld van een oranje kaart, geldig voor een periode van zes maanden vanaf de aanvraag.

Deze eerste twee aanvragen werden inderdaad geweigerd op respectievelijk 17.06.2020 en 16.10.2020, waarna verzoeker besloot om hiertegen niet in beroep te gaan, doch wel zijn dossier te actualiseren. In de bijlage 20 dd. 16.10.2020 vermeldt verwerende partij trouwens zelf: “Het komt toe aan betrokkene hun aanvraag te actualiseren”.

Dit heeft verzoeker dan ook gedaan in zijn huidige, derde aanvraag. Er werden tal van nieuwe stukken voorgelegd.

Stellen dat het indienen van een derde aanvraag - waarbij verzoeker zijn dossier heeft geactualiseerd met nieuwe stukken zoals verwerende partij zelf aangaf - “misbruik van de verblijfswetgeving” betreft, is nogal kort door de bocht en gaat in tegen alle redelijkheid!

Er kan dan ook weinig ernstig worden gesteld dat er in casu sprake is van misbruik, of schending openbare orde, of van enige andere reden waarom een inreisverbod van 3 jaar zou kunnen worden opgelegd.

Het is wel degelijk de bedoeling van verzoeker op hier op legale wijze te verblijven.

Bovendien werd er in de bestreden beslissing ook geen rekening gehouden met de wereldwijde coronapandemie, waardoor verzoeker n.a.v. zijn 2 vorige bijlagen 20 niet kon terugkeren naar Marokko. Wat moest hij doen? Hier dan maar op illegale wijze verblijven? Het is dus niet meer dan normaal, en zijn recht, om de aanvraag gezinshereniging opnieuw in te dienen.

De eerste aanvraag werd inhoudelijk afgewezen en verzoeker besloot om een nieuwe aanvraag in te dienen met bijkomende stukken om te kunnen voldoen aan de weerhouden argumenten. De tweede aanvraag werd enkel en alleen afgewezen wegens het feit dat i.p.v. letterlijke afschriften van de geboorteaktes enkel uittreksels van de geboorteaktes werden voorgelegd. Bij de eerste aanvraag maakte de DVZ daar geen probleem van. Zonder enige communicatie werd van de ene dag op de andere beslist geen uittreksels van de geboorteaktes meer te aanvaarden. Verzoeker werd voor een voldongen feit gezet. Hij was dan ook genoodzaakt om een derde aanvraag in te dienen met een letterlijke afschrift van de geboorteakte. Verzoeker betwist dan ook ten stelligste dat hij tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in heeft gehandeld en misbruik heeft gepleegd. Dit zijn loutere beweringen van de DVZ zonder bewijs.

Alleszins werd verzoeker telkenmale opnieuw in het bezit gesteld van een oranje kaart, waardoor hij telkens op legale wijze op het grondgebied mocht verblijven.

Verzoeker heeft hier dan ook grotendeels op legale wijze hier verbleven onder dekking van zijn oranje kaart. Hij wenst daarbij dat zijn aanvraag tot gezinshereniging op basis van zijn zus wordt goedgekeurd, daar hij weldegelijk financieel ten laste is van deze laatste én deel uitmaakt van diens gezin, zoals verzoeker dan ook aantoonde in het kader van zijn laatste aanvraag tot gezinshereniging (tegen deze weigeringsbeslissing werd dan ook beroep ingesteld).

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker, met dan nog een duur van drie jaar, is dan ook totaal disproportioneel en wordt niet voldoende gemotiveerd. Verzoeker geniet immers van een blanco strafblad en heeft hier reeds zijn best gedaan om zich te integreren, waardoor een inreisverbod voor de maximale termijn niet proportioneel is.

6.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In casu is dit op geen enkele wijze gebeurd, waardoor de voormelde wetbepaling manifest werd geschonden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23):

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent het opleggen én omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar, waarbij verwerende partij zich beperkt tot uiterst stadaard motivering en een opsomming van de vorige verblijfsaanvragen.

Waarom dit het opleggen van een inreisverbod verantwoordt in de specifieke omstandigheden van verzoeker én waarom deze termijn van drie jaar wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel enig onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

7.

Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Verzoeker onderhoudt hier een familieleven met de referentiepersoon..

Verzoeker was onvermogen in zijn land van herkomst (Marokko) en daarbij ten laste van de referentiepersoon. Hij werd dus enerzijds financieel gesteund door de referentiepersoon. Anderzijds vormt hij reeds jaren 1 gezin met de referentiepersoon. Betrokkenen verhuisden samen naar België, alwaar in februari 2020de eerste aanvraag gezinshereniging werd ingediend.

Verzoeker maakt dus reeds sinds jaren deel uit van het gezin van de referentiepersoon!

Hij toonde dit op afdoende wijze aan (zie supra).

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met deze familiebanden. Indien dit inreisverbod van 3 jaar (!), immers wordt gehandhaafd, zullen verzoeker en de referentiepersoon lang van elkaar gescheiden zijn en zal het lang duren eer verzoeker het nodige kan doen vanuit Marokko om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren.

Bovendien wordt verzoeker gedwongen om terug te keren naar een toestand van onvermogenheid in Marokko en ook dat treft zijn privé en gezinsleven.

Verzoeker woont tevens samen met zijn broer O. A. A. (...) (rr xxx + ov xxx).

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij aldus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Het inreisverbod heeft nochtans een grote impact op het toekomstig leven van verzoeker.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de privé en familiale leefomstandigheden van verzoeker. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden. Verwerende partij heeft zich immers beperkt tot een standaard motivering in dit verband.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730):

“Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, §1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). [...]

De Raad wijst erop dat het door de gemachtigde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzijdige draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechtbank van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).”

8.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende tot geen rekening gehouden met het privé en familieleven van verzoeker in België.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Artikel 8, 1° EVRM bepaalt evenwel het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis. ”

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing met betrekking tot verblijfsrecht of inreisverbod het recht op privé-, familie- en gezinsleven (voorzien in artikel 8 EVRM) niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om migratie te controleren enerzijds, en anderzijds het belang van de betrokken vreemdelingen om een privé-, familie- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé-, familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het privé- en familieleven van verzoeker, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoeker kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers privé- en familieleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden."

2.2.1. De verzoeker kan tegen de thans bestreden beslissing niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: *"de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt"*. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd. Het enig middel is, wat dit onderdeel betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.2. Luidens artikel 39/78 *in*uncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen: *"een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden"* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

In het enig middel brengt de verzoeker een theoretisch betoog naar voor over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het beginsel van de *'fair play'* en de hoorplicht. Hij laat echter na in het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht.

De verzoeker voert ook de schending van artikel 41 van het Handvest aan, maar laat wederom na om deze grief concreet toe te lichten.

Het enig middel is, ook wat deze middelenonderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de verweerder in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering *“gepaard gaat met”* een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Deze principiële verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevenschikt voegwoord *“of”*, blijkt dat de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° reeds volstaat om een inreisverbod op te leggen.

De gemachtigde is dan ook reeds overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich *“kan”* onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel *“de mogelijkheid”* om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De overige motieven als waarom er in verzoekers geval sprake is van een risico op onderduiken, zijn letterlijk overgenomen uit de verwijderingsmaatregel (bijlage 20 van 1 februari 2021), waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en de

feitelijke toelichting dat de beslissing tot verwijdering van 1 februari 2021, die met dit inreisverbod gepaard gaat, geen termijn voorziet voor een vrijwillig vertrek.

Voorts blijkt dat de gemachtigde ook concreet en op uitvoerige wijze toelicht waarom hij in verzoekers geval heeft geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Hoogstraten een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 03.02.2020 en 08.07.2020, werden geweigerd op 16.06.2020 en op 07.10.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden op 17.06.200 en op 16.10.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 29.10.2020 al een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, beperkt de gemachtigde zich niet tot een standaardmotivering en een opsomming van de voorgaande verblijfsaanvragen. De gemachtigde heeft wel degelijk oog voor de individuele situatie van de verzoeker. De gemachtigde wijst er ook op dat de verzoeker een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en ondanks het precair verblijf in België en nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Tevens wijst de gemachtigde er nog op dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België noch van enige aangetoonde medische problematiek. De gemachtigde stelt vast dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. De gemachtigde besluit dat uit het voorgaande en in het belang van immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is. Aldus worden wel degelijk verzoekers specifieke omstandigheden in acht genomen en wordt uitdrukkelijk gemotiveerd op welke elementen de gemachtigde zich baseert om te verantwoorden dat in verzoekers geval een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Aangezien het bestreden inreisverbod van drie jaar geen antwoord op enige aanvraag betreft, maar wel een politiemaatregel betreffende de toegang en het verblijf op het grondgebied uitmaakt, is er hoegenaamd geen verplichting om uitdrukkelijk te motiveren omtrent alle mogelijke aspecten van verzoekers geval. In het licht van de formele motiveringsplicht volstaat het immers de specifieke elementen te vermelden die leiden tot het nemen van deze of gene beslissing. Dit laat de verzoeker genoegzaam toe om de redelijkheid van de genomen beslissing te betwisten en/of om aan te tonen dat de beslissing zou steunen op een onzorgvuldige feitenvinding. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). *In casu* is het echter na een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk dat er geen sprake is van een standaardmotivering die in een onbepaald aantal gevallen kan worden gehanteerd.

In elk geval blijkt uit de inhoudelijke betwisting die de verzoeker naar voor brengt, dat hij afdoende op de hoogte is van de redenen als waarom hem een inreisverbod met een duurtijd van drie jaar wordt opgelegd.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, blijkt derhalve niet.

2.2.4. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

2.2.5. De verzoeker benadrukt dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Volgens de verzoeker is dit in zijn geval niet gebeurd.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod *“vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

De Raad leest in de beslissing dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van drie jaar voor het inreisverbod volgende concrete elementen heeft weerhouden:

- de gemachtigde somt de drie verblijfsaanvragen op die de verzoeker heeft ingediend en benadrukt dat deze telkens kort na een weigering telkens in functie van dezelfde referentiepersoon werden ingediend; de verzoeker misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in volgens de gemachtigde;
- de verzoeker is een volwassen persoon van wie mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en ondanks het precaire verblijf in België; nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn;
- er zijn geen minderjarige kinderen in België;
- er is geen sprake van enige aangetoonde medische problematiek in hoofd van verzoeker;

- het belang van de immigratiecontrole.

De gemachtigde concludeert: *“Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”*

Gelet op deze motieven kan de verzoeker niet worden bijgetreden waar hij laat gelden dat hem op quasi automatische wijze een inreisverbod voor de duur van drie jaar werd opgelegd. Uit de loutere omstandigheid dat de verzoeker *in casu* een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, kan immers niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het “automatisch” opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Het gaat erom dat de verweerder een duurtijd voor het inreisverbod moet vaststellen, waarbij hij rekening houdt met de relevante omstandigheden van het individuele geval waarbij hij de redelijkheid en proportionaliteit in acht moet nemen. De verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verweerder op dit punt in gebreke is gebleven. Hij toont ook niet aan dat de verweerder specifieke omstandigheden die zijn zaak kenmerken heeft veronachtzaamd bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

De verzoeker erkent dat zijn eerste twee aanvragen gezinshereniging werden geweigerd waarna hij besloot om niet in beroep te gaan maar wel om zijn dossier te actualiseren. De verzoeker benadrukt evenwel dat in de bijlage 20 van 16 oktober 2020 wordt gemotiveerd: *“Het komt toe aan betrokkene hun aanvraag te actualiseren”*. De verzoeker stelt dat hij in het kader van zijn derde aanvraag gezinshereniging dan ook tal van nieuwe stukken heeft voorgelegd en hij meent dat het tegen alle redelijkheid ingaat om te stellen dat het indienen van een derde aanvraag gezinshereniging misbruik van de verblijfswetgeving betreft nu de verzoeker zijn dossier heeft geactualiseerd met nieuwe stukken zoals de verweerder zelf aangaf.

Daarnaast geeft de verzoeker aan dat zijn eerste aanvraag inhoudelijk werd afgewezen en hij besloot om een nieuwe aanvraag in te dienen met bijkomende stukken. Deze tweede aanvraag werd afgewezen enkel en alleen omdat hij uittreksels van de geboorteaktes in plaats van letterlijke afschriften had voorgelegd. In het kader van de eerste aanvraag gezinshereniging werd daar geen probleem van gemaakt, maar bij de tweede aanvraag werd dit niet langer aanvaard. De verzoeker licht toe dat hij zich dan ook genooddaakt zag om een derde aanvraag in te dienen met een letterlijk afschrift van de geboorteakte. De verzoeker betwist dan ook dat hij tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in heeft gehandeld en rechtsmisbruik heeft gepleegd en dat het loutere beweringen van de verweerder betreffen zonder bewijs.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt kan in de beslissing van 7 oktober 2020 (betekend op 16 oktober 2020) van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) niet worden gelezen dat het de verzoeker toekomt om zijn aanvraag te actualiseren. Verzoekers betoog hieromtrent mist feitelijke grondslag.

De verzoeker verliest bovendien uit het oog dat de gemachtigde niet louter naar de weigeringsbeslissingen heeft verwezen, maar dat hij tevens heeft vastgesteld dat de twee voorgaande weigeringen telkens werden betekend (bijlages 20) met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoeker tegen geen van de eerdere bijlages 20 betekend op 17 juni en 16 oktober 2020 een beroep indiende, en dat hij in tegendeel reeds op 29 oktober 2020 een derde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon. Aldus wordt de verzoeker erop gewezen dat hij berustte in de twee eerdere bijlages 20, die eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten omvatten, en dat hij zonder effectief gevolg te geven aan deze eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, al gauw een derde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat elk van de voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten de volgende overwegingen bevatten: *“Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”*

Aangezien de verzoeker al drie keer eenzelfde verblijfsaanvraag heeft ingediend en ondanks actualisatie al drie keer is gebleken dat hij niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden, en aangezien de twee eerdere weigeringsbeslissingen gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij uitdrukkelijk werd gemotiveerd dat de verzoeker in zijn land van herkomst een leven kan opbouwen zonder de referentiepersoon, blijkt niet dat de gemachtigde deze handelwijze ten onrechte of buiten elke redelijkheid om als een misbruik van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet heeft beschouwd. Dat de gemachtigde dit misbruik mede aanwendt om een inreisverbod van drie jaar op te leggen, waarbij hij daarnaast ook vaststelt dat er geen sprake is van minderjarige kinderen of een medische problematiek, dat er geen sprake is van specifieke omstandigheden en dat de verzoeker een volwassen persoon is die kan worden geacht om verder zijn leven op te bouwen in het land van oorsprong zonder de aanwezigheid van zijn zus, geeft geen blijk van een ondeugdelijke of kennelijk onredelijke beoordeling.

Bovendien wijst de Raad er op dat de gemachtigde artikel 1, §2, 6°, van de vreemdelingenwet aanduidt als indicator voor een risico op onderduiken:

“6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;”

Hieruit blijkt dat de wetgever wel degelijk voor ogen had dat het indienen van meerdere opeenvolgende aanvragen tijdens een korte periode een aanwijzing van misbruik kan vormen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/00, 121).

Waar de verzoeker benadrukt dat hij alhier grotendeels op legale wijze heeft verbleven, dit onder dekking van een attest van immatriculatie (oranje kaart), wijst de Raad erop dat dergelijk attest enkel een voorlopig verblijfsdocument is, bedoeld om verzoekers verblijf in België te dekken gedurende de tijd die nodig is om zijn verblijfsaanvraag te onderzoeken. Een attest van immatriculatie kan niet worden gelijkgesteld met een toelating of machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden. Het gaat, zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing ook stelt, slechts om een situatie van precair verblijf. Hierop wijst ook artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker toont niet aan dat de verweerder deze periodes van precair verblijf die gepaard gingen met de afgifte van een attest van immatriculatie zodra de verzoeker had aangetoond alhier een Nederlandse zus te hebben, incorrect heeft beoordeeld.

De verzoeker betoogt dat hij wenst dat zijn aanvraag tot gezinshereniging op basis van zijn zus wordt goedgekeurd omdat hij weldegelijk financieel ten laste is van deze laatste en deel uitmaakt van haar gezin zoals hij naar eigen zeggen ook aantoonde in het kader van zijn laatste aanvraag gezinshereniging, hij tekende beroep aan tegen de weigeringsbeslissing.

Bij arrest met nummer 259 398 van 16 augustus 2021 heeft de Raad echter de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen. Uit de loutere overtuiging van de verzoeker dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoeker drie keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse zus heeft ingediend, waarbij de eerste twee aanvragen werden geweigerd, deze gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten, de verzoeker een derde aanvraag gezinshereniging indiende en zo de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt.

De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de coronapandemie waardoor de verzoeker naar aanleiding van zijn twee vorige bijlagen 20 niet kon terugkeren naar Marokko. De verzoeker stelt zich de vraag wat hij dan moest doen en of hij dan maar op illegale wijze op het grondgebied diende te verblijven, hij acht het niet meer dan normaal en zijn recht om opnieuw een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Door thans louter te poneren zonder meer dat hij omwille van de coronapandemie niet kon terugkeren naar Marokko, toont de verzoeker niet aan dat hij als Marokkaans onderdaan niet kon terugkeren naar Marokko en dit ondanks de COVID-19-pandemie. Louter ten overvloede, het stond de verzoeker ook vrij

om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 74/14, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet aan te vragen, indien hij meende dat hij omwille van de COVID-19-pandemie toen niet naar Marokko kon terugkeren.

Verder acht de verzoeker een inreisverbod met een duur van drie jaar niet proportioneel nu hij een blanco strafblad heeft en hij steeds zijn best heeft gedaan om zich te integreren.

Er kan echter van elke vreemdeling die in België verblijft, worden verwacht dat hij geen misdrijven pleegt. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze dit een specifieke omstandigheid kan zijn die de verweerder noopte tot het opleggen van een inreisverbod voor een duurtijd van minder dan drie jaar. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing de redenen uiteengezet waarom een inreisverbod van drie jaar voor de verzoeker proportioneel wordt geacht. Daarnaast heeft de gemachtigde gemotiveerd dat wat hem betreft er uit het onderzoek van het dossier geen specifieke omstandigheden blijken die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. De motiveringsverplichting reikt echter niet zover dat uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom bepaalde elementen niet kunnen leiden tot een inreisverbod met een minder lange duur. Gelet op al wat hieraan voorafgaat maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot een inreisverbod met een duur van drie jaar heeft besloten.

In het licht van wat voorafgaat, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of dat enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening werd gebracht.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker verwijst naar zijn familieleden met zijn zus, die de Nederlandse nationaliteit heeft. De verzoeker licht toe dat hij in Marokko onvermogen was en ten laste viel van zijn zus. Daarnaast benadrukt de verzoeker dat hij reeds jaren één gezin vormt met zijn zus en zij samen verhuisden naar België waar hij in februari 2020 een eerste aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing ervoor zorgt dat hij lang gescheiden zal zijn van de referentiepersoon en het lang zal duren vooraleer hij het nodige kan doen om vanuit Marokko op een legale wijze terug te kunnen keren. Bovendien voert hij aan dat hij gedwongen wordt om terug te keren naar een toestand van onvermogenheid in Marokko.

Daarnaast verwijst de verzoeker naar het gezinsleven met zijn broer O.A.A. zonder dit verder op enige wijze concreet toe te lichten.

In beginsel heeft de bescherming, die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond.

Het EHRM oordeelt dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid of de reële banden tussen betrokkenen.

De verzoeker moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn meerderjarige zus en broer aantonen, wil hij deze relatie beschermd zien.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.”*(§ 32).

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet beschouwt als *“andere familieleden van een burger van de Unie”*: *“de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van de

referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8 van het EVRM. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Hoogstraten een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 03.02.2020 en 08.07.2020, werden geweigerd op 16.06.2020 en op 07.10.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden op 17.06.2020 en op 16.10.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 29.10.2020 al een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”

De verzoeker betwist niet dat hij reeds driemaal een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet indiende, waarbij de twee eerste aanvragen werden geweigerd en waarbij hem ook werd bevolen om het grondgebied te verlaten. De derde aanvraag gezinshereniging werd geweigerd bij beslissing van 1 februari 2021. Bij arrest met nummer 259 398 van 16 augustus 2021 verwierp de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Het gegeven dat de verzoeker thans gewoonweg poneert dat hij in Marokko onvermogen was en ten laste viel van zijn zus O.F., dat zij hem financieel steunde en hij reeds jaren één gezin vormde met de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de gemachtigde.

De verzoeker betoogt dat hij door de bestreden beslissing voor lange tijd van zijn zus zal worden gescheiden maar hij maakt niet aannemelijk dat zijn zus hem niet zou kunnen bezoeken in Marokko of in een ander land waar zij beiden op legale wijze kunnen verblijven. Het staat de verzoeker vrij om zijn band met zijn zus te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen wanneer het inreisverbod in werking treedt. Bovendien wordt er nogmaals op gewezen dat de verzoeker noch in het kader van zijn verblijfsaanvragen noch in het kader van het voorliggende beroep concrete elementen heeft bijgebracht die wijzen op een bijkomende band van afhankelijkheid met zijn zus. Het gaat dan ook niet om een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Met zijn betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijke onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoeker *“een volwassen persoon (is) waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en ondanks het precaire verblijf in België”* en dat *“(n)ergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”*

De verzoeker verwijst naar het gezinsleven met zijn broer O.A.A. zonder dit verder op enige wijze concreet toe te lichten. De verzoeker maakt bijkomende elementen van afhankelijkheid met zijn broer O.A.A. niet concreet aannemelijk. Verder blijkt dat verzoekers broer O.A.A. eveneens driemaal een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn zus O.F. heeft ingediend, waarbij de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de derde weigeringsbeslissing bij arrest met nummer 257 472 van 30 juni 2021 heeft verworpen. Daarenboven blijkt dat verzoekers broer O.A.A.

eveneens een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, deze beslissing werd op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing genomen. Bij arrest met nummer 257 473 van 30 juni 2021 heeft de Raad ook het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen deze beslissing verworpen. In deze omstandigheden toont de verzoeker niet aan hoe de thans bestreden beslissing enig familie- of privéleven met zijn meerderjarige broer zou schenden. De verzoeker en zijn broer O.A.A. kunnen samen het Schengengrondgebied verlaten.

De verzoeker maakt geen gezins- en familieleven met zijn meerderjarige zus O.F. en zijn meerderjarige broer O.A.A. dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Waar de verzoeker betoogt dat een terugkeer naar Marokko een terugkeer naar onvermogenheid met zich meebrengt en dat op die manier ook zijn privé- en gezinsleven wordt getroffen, kan de Raad volstaan met de verwijzing naar de diverse bijlagen 20, waaronder de laatste van 1 februari 2021, waaruit blijkt dat de verzoeker *“niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België”*, die definitief in het rechtsverkeer is nu het beroep ertegen werd verworpen (RvV 259 398 van 16 augustus 2021). Verzoekers loutere beweringen zijn dan ook niet dienstig.

De verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

2.2.8. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE